Dosar nr. 2-15836/24

H O T Ă R Â R E
În numele legii

12 februarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediu Rîșcani)
În componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Vitalii Ciumac
Grefier Aliona Busuioc

examinînd în ședință de judecată publică, în sediul instanței, acțiunea intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Zatic împotriva Primăriei or. Durlești privind încasarea prejudiciului cauzat și compensarea cheltuielilor de judecată,

A CONSTATAT:

Argumentele și poziția reclamantului:

La data de 26 noiembrie 2024, Tudor Zatic a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei or. Durlești privind încasarea prejudiciului cauzat și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la data de 11.06.2024 aproximativ la ora 22:00 în curtea blocurilor amplasate în *****, un arbore în stare gravă şi putred s-a rupt și a căzut peste mijlocul de transport de model „*****”, număr de înmatriculare *****, ce-i aparține cu drept de proprietate, care a fost deteriorat în proporție de 80%.

De asemenea, menționează că, asupra incidentului, Inspectoratul General de Poliție a Ministerului Afacerilor de Interne a Republicii Moldova a efectuat un control şi a constatat prăbuşirea arborelui peste mijlocul de transport şi cauzarea prejudiciului material prin deteriorarea acestuia, fapt confirmat prin răspunsul nr. 34-20-5-8443 din 18.06.2024. Potrivit Raportului de evaluare a pagubei nr. 2159/06A din 01.07.2024, care include Deviz de reparaţie şi Act de examinare auto avariat întocmite de către SC ”Expertauto-Plus” SRL, mărimea prejudiciului material cauzat posesorului automobilului, în rezultatul deteriorărilor primite la 11.06.2024, luând în considerație reconcilierea rezultatelor şi concluzia despre valoarea de piață a reparației a obiectului constituie suma de 87103,30 lei.

Totodată, susține că, având în vedere dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 591 din 23.09.1999 privind spațiile verzi din localitățile urbane şi rurale, administrarea şi întreținerea spațiilor verzi aflate în proprietatea publică revine autorităților administrației publice locale, în acest caz Primăria or. Durleşti. Astfel, această instituţie are obligația legală de a asigura gestionarea şi îngrijirea acestor spații pentru a preveni incidentele care pot cauza prejudicii materiale sau de altă natură cetățenilor. Această obligație include şi prevenirea situațiilor care pot pune în pericol siguranța publicului, cum ar fi starea precară a arborilor.

Reclamantul invocă faptul că, Primăria or. Durleşti era responsabilă pentru verificarea, curățarea și tăierea arborilor periculoși, cum ar fi cel implicat în acest caz, care se afla în stare avansată de degradare, devenind un pericol real pentru bunurile şi siguranța cetățenilor. În speţa de faţă, din documentele ataşate, reiese că prăbuşirea arborelui a fost direct cauzată de starea acestuia de degradare, Primăria or. Durleşti neîndeplinindu-şi obligațiile de întreţinere şi de prevenire. Acest fapt a dus la deteriorarea automobilului în valoare de 96871,83 lei, sumă stabilită prin raportul de evaluare a pagubei.

Suplimentar, partea reclamantă menționează că, această neglijență în îndeplinirea atribuțiilor de gospodărire a spațiilor verzi este un act de omisiune ilicită, constituind un raport direct de cauzalitate între lipsa acțiunilor de întreţinere şi prejudiciul suferit de reclamant. Răspunderea delictuală a Primăriei or. Durleşti este astfel fundamentată pe lipsa măsurilor de prevenire a prăbuşirii arborelui, măsuri care, în virtutea legislației și a obligațiilor autorității, ar fi trebuit să includă evaluarea regulată a stării arborilor, intervenția în cazurile de risc şi amplasarea de semne de avertizare în zonele periculoase. În absența acestor măsuri, Primăria a permis o situație de pericol pentru cetățeni şi bunurile acestora, încălcând prevederile legale menționate.

Astfel, susține că, întrunind toate elementele necesare răspunderii delictuale existenţa unui prejudiciu material suferit de reclamant, legătura de cauzalitate și încălcarea obligațiilor de întreținere a spațiilor verzi se poate concluziona că Primăria or. Durleşti are răspunderea de a acoperi acest prejudiciu. Omisiunea autorității publice în a întreprinde acțiuni de întreţinere şi prevenire a prăbuşirii arborilor se reflectă clar în producerea acestui incident, iar în temeiul dispozițiilor legale, aceasta este responsabilă de repararea integrală a prejudiciului cauzat.

Conform legislației, Primăria or. Durleşti avea obligația de a efectua periodic inspecții ale stării arborilor şi de a identifica arborii periculoși, deteriorați sau putrezi. În cazul de față, arborele în cauză era evident într-o stare avansată de degradare, fapt observabil şi care ar fi trebuit să fie cunoscut şi evaluat de către autorități. Faptul că acest arbore nu a fost tăiat sau consolidat indică o neglijență în îndeplinirea obligațiilor de întreținere. În răspunsul din 14.08.2024, s-a confirmat că Primăria or. Durleşti nu a solicitat autorizație de la Inspectoratul Mediului pentru tăierea sau curățirea arborelui deteriorat. Aceasta demonstrează că autoritățile locale nu doar că nu au luat măsuri de prevenire, dar nici nu au solicitat avizele necesare pentru a putea acționa corespunzător, contribuind astfel indirect la producerea incidentului. Deşi arborele era vizibil periculos, Primăria nu a amplasat niciun semn de avertizare care să informeze cetățenii despre riscul de prăbuşire sau pericolul de accident în proximitatea acestuia. Amplasarea unui semn de avertizare ar fi redus riscul de incident, prevenind parcarea vehiculelor sau prezența persoanelor în zona periculoasă. Faptul că Primăria nu a instalat un astfel de indicator sugerează o omisiune clară a măsurilor minime de precauție.

Reclamantul precizează că, la data de 05.08.2024 a solicitat compensarea prejudiciului, iar Primăria or. Durleşti a solicitat, prin răspunsul din 26.08.2024, furnizarea de fotografii adiționale, care au fost transmise la 05.09.2024. Cu toate acestea, la 02.10.2024, Primăria or. Durleşti a respins cererea, invocând că responsabilitatea ar fi a reclamantului, susținând că automobilul era parcat necorespunzător.

Astfel consideră că refuzul este neîntemeiat din următoarele motive: Deşi Primăria a invocat parcarea neregulamentară, nu există nicio dovadă că reclamantul a fost sancționat contravenţional pentru staționare ilegală. În lipsa unei sancțiuni, acuzația de parcare neregulamentară nu poate fi considerată un motiv valid de exonerare a răspunderii; Chiar dacă automobilul ar fi fost parcat neregulamentar, acest fapt nu are legătură cauzală cu prăbuşirea arborelui. Prăbuşirea s-a produs exclusiv din cauza stării de degradare a arborelui, iar Primăria

este direct responsabilă pentru neîndeplinirea obligațiilor sale de întreținere.

În concluzie, consideră că refuzul Primăriei de a acoperi prejudiciul este neîntemeiat, întrucât aceasta nu a demonstrat existenţa unui temei legal de exonerare. Primăria or. Durleşti avea responsabilitatea întreţinerii corespunzătoare a spațiilor verzi şi a arborilor aflați în gestiunea sa. Omisiunea de a curăța sau de a tăia arborele deteriorat, combinată cu lipsa măsurilor de avertizare publică, a dus la incidentul soldat cu avarierea automobilului reclamantului.

În temeiul celor expuse, reclamantul Zatic Tudor solicită instanței de judecată, încasarea din contul Primăriei or. Durlești în beneficiul său a sumei de 87103,30 cu titlu de prejudiciu material cauzat și a cheltuielilor de judecată.

Argumentele și poziția pârâtei:

În termenul acordat de instanță pentru prezentarea poziției procesuale, pârâta Primăria or. Durlești nu și-a exercitat dreptul de a depune referință asupra cererii de chemare în jduecată înaintată de Zatic Tudor, nu a prezentat obiecții sau explicații scrise cu privire la pretențiile formulate de reclamant.

În ședința de judecată avocatul Sorocean Andrian în interesele reclamantului Zatic Tudor a pledat pentru admiterea integrală a acțiunii.

În ședința de judecată pârâta Primăria or. Durlești fiind înștiințată în mod legal nu s-a prezentat, nu a comunicat instanței motivele absenței lor, motiv pentru care instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acesteia.

Aprecierea instanței de judecată

Studiind materialele dosarului și înscrisurile probatorii administrate, verificând circumstanțele de fapt și de drept expuse de reclamant, instanța de judecată constată că cererea de chemare în judecată înaintată de Zatic Tudor este una întemeiată parțial, urmând a fi admisă parțial, din următoarele raționamente.

Din sensul art. 5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare. Renunțarea uneia dintre părți la dreptul de a se adresa în judecată prin încheierea în prealabil a unei convenții nu are efect juridic, cu excepția cazurilor de încheiere, în condițiile legii, a unei convenții arbitrale.

Potrivit art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În mod preliminar, instanța atestă că, prevederile art. art. 240 alin. (3), 60 alin. (4) și 166 alin. (1) CPC, reflectă caracterul devolutiv (limitele de expunere) al unui proces civil, unde concluziile instanța trebuie să vizeze strict temeiurile invocate în acțiune, obiectul și părțile acestui proces.

Din probele pertinente conform textelor de lege enunțate, administrate în speță, raportate la raportul juridic litigios dedus judecății, rezultă următoarea situație de fapt.

Cercetând materialele cauzei, instanța a constatat că, la 12 iunie 2024 automobilul de model „*****” cu numărul de înmatriculare ***** a fost deteriorat în urma căderii unui arbore din curtea blocului locativ din str. Chimiștilor 3, or. Durlești, fapt confirmat prin răspunsul Inspectoratului de Poliție Buiucani din 18 iunie 2024 (f.d. 8).

Potrivit raportului de evaluare nr. 2159/06A din 01 iulie 2024 întocmit de SRL „Expert Auto Plus”, valuarea pagubei materiale constituie 87103,30 lei (f.d. 10 – 34).

Astfel, la 05 august 2024, reclamantul a expediat în adresa pârâtei o reclamație privind achitarea prejudiciului material în mărime de 87103,30 lei, și a sumei de 1000 lei cu titlu de cheltuieli de expertiză. Însă, prin răspunsul din 02 octombrie 2024, Primăria or. Durlești a refuzat satisfacerea cerințelor din reclamație (f.d. 36 – 42).

În consecință, la 26 noiembrie 2024 reclamantul Zatic Tudor s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Conform art. 9 alin. (1), (2) lit. f) Cod civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sânt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile generale şi de la sensul legislației civile. Drepturile și obligațiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Potrivit art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Conform art. 19 alin. alin. (1) și (2) Cod civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat).

Potrivit art. 1998 alin. (1) Cod civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Conform art. 2006 alin. (4) Cod civil, în cazul în care o autoritate publică are o obligaţie impusă de un act adoptat în scopul protecţiei contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, ea răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntîmpinat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului cînd autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligenţă rezonabilă în executarea obligaţiei.

Potrivit art. 4 al Legii nr. 591 din 23 septembrie 1999 cu privire la spaţiile verzi ale localităţilor urbane şi rurale, spaţiile verzi includ: a) terenuri de folosinţă generală din perimetrul intravilanului şi extravilanului localităţilor urbane; b) terenuri cu spaţii verzi din localităţile rurale; c) terenuri din zonele turistice şi de agrement; d) terenuri ocupate de reţeaua rutieră a

spaţiilor verzi, linii parcelare şi linii de transport de energie electrică, iazuri şi lacuri; e) pepiniere şi plantaţii de arbori şi arbuşti decorativi; f) terenuri ocupate de construcţii şi instalaţii care aparţin gospodăriei spaţiilor verzi; g) terenuri neproductive: mlaştini, stîncării, pante abrupte, terenuri afectate de alunecări, sărături.

Conform art.10 lit. Lit. j) și m) al Legii nr. 591 din 23 septembrie 1999 cu privire la spaţiile verzi ale localităţilor urbane şi rurale, autoritățile administrației publice locale respectă tehnologiile corespunzătoare la executarea lucrărilor de creare și întreținere a spațiilor verzi și asigură starea fitosanitară cuvenită a spațiilor verzi, indiferent de apartenența acestora, organizând acțiunile necesare pentru depistarea, prevenirea și combaterea bolilor și dăunătorilor.

Conform art. 17 lit. d) al Legii nr. 591 din 23 septembrie 1999 cu privire la spaţiile verzi ale localităţilor urbane şi rurale, administrarea şi gospodărirea spațiilor verzi trebuie să asigure elaborarea şi aplicarea unui complex de măsuri privind aducerea şi menținerea spațiilor verzi în starea corespunzătoare funcțiilor lor.

Art. 18 alin. (1) al Legii nr. 591 din 23 septembrie 1999 cu privire la spaţiile verzi ale localităţilor urbane şi rurale, administrarea spațiilor verzi proprietate publică este exercitată de către autoritățile administrației publice locale şi alte organe împuternicite în acest scop.

În conformitate cu art. 23) al Legii nr. 591 din 23 septembrie 1999 cu privire la spaţiile verzi ale localităţilor urbane şi rurale, îngrijirea spaţiilor verzi se asigură de către proprietarii şi gestionarii acestora, conform tehnologiei şi agrotehnicii stabilite. Proprietarii şi gestionarii de terenuri cu spaţii verzi sînt obligaţi să asigure îngrijirea la timp şi păstrarea acestora în limitele hotarelor lor. Proprietarii şi gestionarii de terenuri cu formaţiuni silvice (păduri-parc, parcuri etc.) sînt obligaţi să realizeze măsurile de menţinere şi îngrijire a arboreturilor în conformitate cu normele tehnice şi cerinţele de îmbunătăţire a compoziţiei lor, de efectuare la timp a lucrărilor sanitare și de reconstrucţie.

În acest sens, din conținutul normelor citate, rezultă că obligația autorității publice nu este una formală, ci presupune o conduită activă și permanentă de supraveghere, întreținere și înlăturare a pericolelor generate de starea arborilor aflați în administrarea sa. Nerespectarea acestor obligații poate atrage răspunderea delictuală a autorității în condițiile art. 2006 alin. (4) Cod civil.

În acest context, instanța reține că răspunderea civilă delictuală este angajată numai în măsura în care sunt întrunite cumulativ existența unei fapte ilicite, producerea unui prejudiciu, existența raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, precum și vinovăția autorului prejudiciului.

Pe cale de consecință, reclamantul a invocat că în urma căderii arborelui din curtea blocului din *****, asupra automobilului de model ,,*****” ce-i aparține cu drept de proprietate, i-a fost cauzat un prejudiciu material în mărime de 87103,30 lei.

Instanța de judecată evidențiază că pentru ca un prejudiciu să fie reparabil acesta urmează să întrunească niște condiții, și anume: să fie cert, direct, personal, și să rezulte din încălcarea sau atingerea unui drept ori a unui interes legitim. Prejudiciul este cert atunci când existența lui este sigură, neîndoielnică și poate fi stabilită întinderea acestuia.

Este de notat că caracterul direct al prejudiciului este dat de raportul de cauzalitate între fapta ilicită și acel prejudiciu injust, care a cauzat victimei o pagubă. Acest caracter are în vedere un element obiectiv, adică raportul de cauzalitate și nu unul subiectiv. Caracterul personal al prejudiciului rezultă din faptul că, dreptul de a pretinde repararea acestuia aparține numai persoanei care a suferit un prejudiciu injust. Succesiv, răspunderea civilă va fi angajată în acele situații în care prejudiciul a fost cauzat victimei, prin încălcarea drepturilor subiective

patrimoniale sau nepatrimoniale sau prin lezarea unui interes legitim.

În speță, instanța reține că, existența și întinderea prejudiciului sunt demonstrate prin actul de examinare a autovehiculului și raportul de evaluare nr. 2159/06A din 01 iulie 2024, întocmite de SRL „Expert Auto Plus” (f.d. 9–34), care stabilește valoarea prejudiciului la suma de 87103,30 lei, probe care nu au fost combătute prin niciun mijloc de probă de către pârâtă.

De asemenea, din răspunsul Agenției de Mediu din 14 august 2024 rezultă că pentru arborii amplasați pe str. Chimiștilor nr. 3, 5 și 7 din or. Durlești nu au fost solicitate și nici eliberate autorizații pentru efectuarea tăierilor vegetației forestiere (f.d. 35).

Totodată, instanța reține că, deși pârâta Primăria or. Durlești a fost legal înștiințată despre examinarea cauzei și i s-a acordat posibilitatea de a-și expune poziția procesuală, aceasta nu a depus referință, nu a prezentat obiecții și nu a contestat circumstanțele de fapt invocate de reclamant.

În aceste condiții, sunt incidente prevederile art. 123 alin. (6) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora faptele invocate de una dintre părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Prin urmare, circumstanțele privind producerea incidentului, căderea arborelui asupra automobilului reclamantului, existența prejudiciului și cuantumul acestuia, în măsura în care au fost susținute prin înscrisurile anexate la dosar și nu au fost contestate de pârâtă, instanța le reține ca fiind dovedite.

În consecință, instanța de judecată constată că sunt întrunite toate condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1998 și art. 2006 alin. (4) Cod civil, motiv pentru care dispune încasarea din contul Primăriei or. Durlești în beneficiul lui Tudor Zatic suma de 87 103,30 (optzeci și șapte mii una sută trei, 30) lei cu titlu de prejudiciu material cauzat.

Cu privire la cerința reclamantului privind încasarea sumei de 1000 lei cu titlu de prejudiciu material, instanța de judecată o va respinge ca neîntemeiată. Or, cheltuielile suportate pentru întocmirea raportului de evaluare nu reprezintă un prejudiciu material în sensul art. 19 Cod civil, ci constituie cheltuieli efectuate în vederea administrării probelor și valorificării dreptului la acțiune.

Potrivit art. 117 alin. alin. (1), (2) CPC, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Conform art. 118 alin. alin. (1), (3) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În corespundere cu art. 121 CPC, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Potrivit art. 130 alin. alin. (1) – (3) CPC, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de

lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Astfel, reieșind din probele administrate, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar şi apreciate, în baza art.130 CPC, din punct de vedere al pertinenței, admisibilității, veridicității, iar în ansamblul sub toate aspectele în coroborarea lor, instanţa de judecată ajunge la concluzia de a admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Zatic.

Conform art. 82 din Codul procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) şi art. 96 din Codul procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut cîștig de cauză toate cheltuielile de judecată, precum și cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Ca urmare a faptului că Zatic Tudor a obținut câştig de cauză, acestuia urmează să-i fie compensate cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei în instanță, și anume și taxa de stat achitată în sumă de 3193,09 (trei mii una sută nouăzeci și trei, 09) lei.

Totodată, luând în considerare că reclamantul nu a prezentat acte confirmative privind cheltuielile de asistență juridică suportate, precum și cuantumul acestora, instanța de judecată respinge încasarea acestora, ca neîntemeiată.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art.238-241 Codul de procedură civilă, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Tudor Zatic.

Se încasează din contul Primăriei or. Durlești în beneficiul lui Tudor Zatic suma de 87 103,30 (optzeci și șapte mii una sută trei, 30) lei cu titlu de prejudiciu material cauzat și taxa de stat achitată în sumă de 3193,09 (trei mii una sută nouăzeci și trei, 09) lei.

În rest pretențiile din cererea de chemare în judecată, se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîșcani).

Președinte de ședință,
Judecător Vitalii Ciumac